

Rolnummers 2130, 2140, 2163, 2170 en 2245
Arrest nr. 15/2002 van 17 januari 2002

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, zoals gewijzigd bij artikel 65 van de wet van 15 juli 1996, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Kortrijk, het Arbeidshof te Gent en het Hof van Cassatie.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters L. François, M. Bossuyt, E. De Groot, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen

a. Bij vonnis van 7 februari 2001 in zake O. Mondjobe Mbuyi tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ingelmunster, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 15 februari 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het van toepassing is op de vreemdelingen aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend en die een regularisatieaanvraag hebben ingediend, waardoor ze overeenkomstig artikel 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, niet van het grondgebied kunnen verwijderd worden in de periode tussen het indienen van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2130 van de rol van het Hof.

b. Bij vonnis van 7 maart 2001 in zake M. Mahmood tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 15 maart 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het van toepassing is op de vreemdelingen aan wie een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend en die een regularisatieaanvraag hebben ingediend, waardoor ze overeenkomstig artikel 14 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, niet van het grondgebied kunnen verwijderd worden in de periode tussen het indienen van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2140 van de rol van het Hof.

c. Bij vonnis van 18 april 2001 in zake A. Kluev tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 23 april 2001, heeft de Arbeidsrechtbank te Kortrijk de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn in de interpretatie dat de illegale vreemdeling, aan wie een bevel is betekend om het grondgebied te verlaten en die een aanvraag heeft gedaan tot regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, geen recht heeft op maatschappelijke dienstverlening in de periode tussen zijn aanvraag tot regularisatie tot de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen ingevolge artikel 14 van voornoemde wet van 22 december 1999, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2163 van de rol van het Hof.

d. Bij arrest van 27 april 2001 in zake M. Ahmeti tegen het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te Brugge, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 4 mei 2001, heeft het Arbeidshof te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet al dan niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, vanaf het in werking treden van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, doordat het zonder duidelijke redelijke verantwoording personen die zich in verschillende situaties bevinden, op dezelfde wijze behandelt, enerzijds, vreemdelingen aan wie een uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en tegen wie dat bevel goedschiks of kwaadschiks kan worden uitgevoerd en, anderzijds, vreemdelingen aan wie een uitvoerbaar bevel werd betekend en die niet met geweld zullen verwijderd worden tijdens het onderzoek van hun regularisatieaanvraag krachtens artikel 14 van de voornoemde wet van 22 december 1999 ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2170 van de rol van het Hof.

e. Bij arrest van 10 september 2001 in zake het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn te Hoei tegen N. Brajevic en zijn echtgenote R. Halilovic, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 25 september 2001, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 57, § 2, eerste lid, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het voorziet in een identieke behandeling van de vreemdelingen die illegaal in het Rijk verblijven en die van het grondgebied kunnen worden verwijderd en de vreemdelingen die, omdat ze België op regelmatige wijze zijn binnengekomen en hetzij - op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 - een aanvraag tot regularisatie van hun verblijf, die met toepassing van artikel 15 van de wet van 22 december 1999 naar de Commissie voor regularisatie is gestuurd, hetzij - op grond van de bepalingen van de wet van 22 december 1999 - een regularisatieaanvraag hebben ingediend, krachtens artikel 14 van die laatste wet niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd ? »

Die zaak is ingeschreven onder nummer 2245 van de rol van het Hof.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

Zaak nr. 2130

De eisende partij voor de Rechtbank, O. Mondjobe Mbuyi, is van Congolese nationaliteit en is sedert 11 september 1997 toegewezen aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (O.C.M.W.) van Ingelmunster. In 1999 ontving zij een bevel het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

In december 1999 besloot het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn om de steun ten bedrage van het bestaansminimum in te trekken vanaf 1 november 1999 en om enkel dringende medische hulp te verlenen. Het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn besliste verder dat, omdat de betrokkene kans heeft op regularisatie aangezien haar dochter de Belgische nationaliteit heeft, toch een maandelijkse steun te verlenen van 13.500 frank tot betaling van de huishuur.

Door het feit dat de eiseres de wettelijke voorgedij over haar dochter wenst te verkrijgen, kan zij in aanmerking komen voor regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk (hierna : regularisatiewet), en zij diende een verzoek tot regularisatie in overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet), dat, overeenkomstig artikel 15 van de regularisatiewet, werd doorgestuurd naar de Commissie voor regularisatie.

De Arbeidsrechtbank stelt dat uit de arresten nrs. 43/98 van 22 april 1998 en 80/99 van 30 juni 1999 van het Hof kan worden afgeleid dat als het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd, het recht op maatschappelijke dienstverlening niet kan worden ontzegd. De Rechtbank overweegt dat, vermits de wetgever in artikel 14 van de regularisatiewet zelf bepaalt dat niet tot verwijdering van het grondgebied mag worden overgegaan zolang de regularisatieprocedure loopt en vermits uit een omzendbrief van 6 april 2000 blijkt dat aan de betrokken illegale vreemdelingen een voorlopige arbeidsvergunning kan worden toegekend, het recht op maatschappelijke dienstverlening niet mag worden ontzegd tijdens de regularisatieprocedure. De Rechtbank ziet aldus een mogelijke schending van het gelijkheidsbeginsel en stelt de bovenvermelde prejudiciële vraag.

Zaak nr. 2140

De eisende partij voor de Arbeidsrechtbank te Kortrijk, M. Mahmood, is van Pakistaanse nationaliteit en verblijft sinds oktober 1993 in het Rijk. Sinds maart 1995 is hij uitgeprocedeerd en verblijft hij illegaal in het Rijk. Sindsdien neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk enkel nog de medische kosten ten laste en verleent het de eiser tevens een maandelijkse tegemoetkoming van 5.000 frank.

In januari 2000 dient de eiser een aanvraag tot regularisatie in op grond van de regularisatiewet en vraagt hij tevens bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn financiële bijstand aan. Deze werd door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn geweigerd op basis van artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna : O.C.M.W.-wet).

De Arbeidsrechtbank wijst erop dat artikel 14 van de regularisatiewet uitdrukkelijk stelt dat niet tot verwijdering van het grondgebied zal worden overgegaan, dat niet uit die wet maar enkel uit een omzendbrief van 11 februari 2000 blijkt dat de aanvraag tot regularisatie geen recht op maatschappelijke dienstverlening doet ontstaan, en dat die omzendbrief behoort tot de categorie van de interpretatieve omzendbrieven die niet bindend zijn voor de rechter. De Rechtbank is van oordeel dat uit artikel 14 van de regularisatiewet logisch volgt dat een aanvrager tijdens de procedure van regularisatie in de mogelijkheid moet worden gesteld een menswaardig leven te leiden, hetgeen gebeurt door het toekennen van steun door een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn. De Rechtbank leidt uit de arresten nrs. 43/98 van 22 april 1998 en 80/99 van 30 juni 1999 van het Hof af dat als het bevel om het grondgebied te verlaten niet kan worden uitgevoerd, het recht op maatschappelijke dienstverlening niet kan worden ontzegd. De Rechtbank komt tot het besluit dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet dienaangaande zou kunnen worden vastgesteld en stelt de voormelde prejudiciële vraag.

Zaak nr. 2163

De eisende partij voor de Arbeidsrechtbank te Kortrijk, A. Kluev, is van Russische nationaliteit en verblijft sedert mei 1997 in België. Na herhaalde malen asielaanvragen te hebben ingediend, die zonder positief gevolg zijn gebleken, heeft hij een aanvraag tot regularisatie ingediend met toepassing van de regularisatiewet. Vervolgens heeft hij bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Kortrijk een aanvraag tot maatschappelijke dienstverlening ingediend, hetgeen hem werd geweigerd op basis van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet.

De Rechtbank verwijst naar de rechtspraak van het Hof, namelijk naar de arresten nrs. 43/98 van 22 april 1998, 80/99 van 30 juni 1999, 57/2000 van 17 mei 2000, 106/2000 van 25 oktober 2000 en 21/2001 van 1 maart 2001, en overweegt dat de situatie waarin een illegale vreemdeling zich bevindt in de periode tussen de aanvraag tot regularisatie en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen, mogelijk kan worden vergeleken met de situatie beschreven in het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 en het arrest nr. 80/99 van 30 juni 1999, met dien verstande dat in het feitelijk niet uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten uitdrukkelijk door de wetgever werd voorzien, meer bepaald bij artikel 14 van de regularisatiewet. Vermits de Rechtbank van oordeel is dat door het ontzeggen van maatschappelijke dienstverlening aan een dergelijke illegale vreemdeling artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet mogelijk kan de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, stelt zij de voormelde prejudiciële vraag.

Zaak nr. 2170

De appellant voor het Arbeidshof te Gent, M. Ahmeti, is van Joegoslavische nationaliteit en verblijft samen met zijn echtgenote en zijn drie kinderen in het Rijk. In oktober 1992 dient hij voor het eerst een aanvraag in om als vluchteling te worden erkend, hetgeen hem wordt geweigerd. Daarop dient hij een asielaanvraag in Duitsland in, alwaar de aanvraag eveneens wordt geweigerd. In april 1998 komt de appellant opnieuw het Rijk binnen en dient een nieuwe aanvraag in om als vluchteling te worden erkend. Evenwel bleek Duitsland bevoegd te zijn voor de behandeling van die aanvraag. In september 1998 ontving hij een bevel het grondgebied te verlaten en sindsdien verblijft hij met zijn gezin illegaal in het land. In januari 2000 diende hij overeenkomstig de wet van 22 december 1999 een aanvraag tot regularisatie in. In april 2000 besliste het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Brugge aan de appellant geen geldelijke bijstand toe te kennen « wegens illegaliteit ».

Het Arbeidshof stelt dat uit artikel 14 van de regularisatiewet niet volgt dat illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen die een aanvraag tot regularisatie indienen daardoor legaal zouden worden. Bijgevolg hebben zij op grond van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet geen recht op maatschappelijke dienstverlening. Het Arbeidshof overweegt evenwel dat uit het voormeld artikel 14 volgt dat zij niet van het grondgebied van het Rijk kunnen worden verwijderd, zodat de vraag rijst of artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt. Het Arbeidshof vergelijkt daarbij de situatie van vreemdelingen die niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd ingevolge de regularisatiewet met die van vreemdelingen die in de absolute onmogelijkheid verkeren om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten als bedoeld in het arrest nr. 80/99 van 30 juni 1999 van het Arbitragehof en stelt de bovenvermelde prejudiciële vraag.

Zaak nr. 2245

De verweerders in Cassatie, N. Brajevic en R. Halilovic, hebben de Bosnische nationaliteit. Na een eerste verblijf in het Rijk van 1994 tot 1997, tijdens hetwelk hen maatschappelijke dienstverlening werd toegekend, eerst door het O.C.M.W. van Hoei, zijnde de eiser in cassatie, en vervolgens door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Watermaal-Bosvoorde, hebben zij in oktober 1997 het grondgebied verlaten, ten gevolge waarvan zij in april 1998 uit de registers van de gemeente Watermaal-Bosvoorde zijn geschrapt. In juli 1999 zijn zij het Rijk opnieuw binnengekomen aan de hand van visa uitgereikt door de Franse respectievelijk de Duitse ambassade en hebben zij zich gevestigd in Hoei. Zij hebben zich in die gemeente laten inschrijven, als gevolg waarvan deze hen op 15 juli 1999 een verklaring van aankomst op het grondgebied opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft afgegeven, die drie maanden geldig is vanaf de datum van binnenkomst in het Rijk. Vervolgens dienden zij, op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, een verzoek in tot machtiging van verblijf op het grondgebied, dat, op basis van artikel 15 van de wet van 22 december 1999, werd omgezet in een regularisatieaanvraag en werd doorgestuurd naar de Commissie voor regularisatie. Tevens dienden zij op 20 januari 2000 een verzoek tot regularisatie in op basis van de wet van 22 december 1999. Bij het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Hoei vroegen zij maatschappelijke dienstverlening aan, wat hen werd geweigerd.

Na een analyse van de artikelen 57, § 2, eerste lid, van de O.C.M.W.-wet, artikel 9, eerste en derde lid, van de wet van 15 december 1980 en artikel 2 van de wet van 22 december 1999, stelt het verwijzende rechtscollege vast dat, overeenkomstig artikel 14 van de laatstgenoemde wet, niet zal worden overgegaan tot de feitelijke verwijdering van het grondgebied van die vreemdelingen tussen de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen. Rekening houdend met het cassatiemiddel dat stelt dat de verweerders, die voordien regelmatig op het grondgebied hebben verbleven en over wier regularisatieaanvraag nog geen uitspraak is gedaan, illegaal op het grondgebied van het Rijk verblijven in de zin van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet, stelt het Hof van Cassatie de bovenvermelde prejudiciële vraag.

III. De rechtspleging voor het Hof

a. De zaken nrs. 2130, 2140, 2163 en 2170

Bij beschikkingen van 15 februari 2001, 15 maart 2001, 23 april 2001 en 4 mei 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de respectieve zetels aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om in die zaken artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissingen is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 5 maart 2001, 11 april 2001 en 13 juni 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 maart 2001, 28 april 2001 en 20 juni 2001.

Bij beschikkingen van 28 maart 2001, 24 april 2001 en 15 mei 2001 heeft het Hof de zaken samengevoegd.

Bij beschikkingen van 22 mei 2001 en 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld respectievelijk met de rechters J.-P. Snappe en E. Derycke.

Memories zijn ingediend door :

- O. Mondjobe Mbuyi, woonplaats kiezend bij haar raadsman te 8500 Kortrijk, Louis Pasteurlaan 24, bij op 8 maart 2001 ter post aangetekende brief (in de zaak nr. 2130);
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 20 april 2001 ter post aangetekende brief (in de zaak nr. 2130);
- M. Mahmood, wonende te 8500 Kortrijk, Dam 53/6, bij op 23 mei 2001 ter post aangetekende brief (in de zaak nr. 2140);
- A. Kluev, wonende te 8500 Kortrijk, Doorniksesteenweg 195, bij op 12 juli 2001 ter post aangetekende brief (in de zaak nr. 2163);
- M. Ahmeti, wonende te 8000 Brugge, Kuipersstraat 35/1, bij op 27 juli 2001 ter post aangetekende brief (in de zaak nr. 2170).

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 7 september 2001 ter post aangetekende brieven.

b. De zaak nr. 2245

Bij beschikking van 25 september 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 3 oktober 2001 heeft het Hof de zaak nr. 2245 bij de reeds samengevoegde zaken nrs. 2130, 2140, 2163 en 2170 gevoegd.

Bij beschikking van dezelfde dag heeft de voorzitter in functie de termijn voor het indienen van een memorie verkort tot dertig dagen en de termijn voor het indienen van een memorie van antwoord tot vijftien dagen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 5 oktober 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 13 oktober 2001.

c. Alle zaken

Bij beschikking van 28 juni 2001 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 15 februari 2002.

Bij beschikking van 28 november 2001 heeft het Hof de zaken in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 19 december 2001.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 29 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 19 december 2001 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. K. Hinnekens, advocaat bij de balie te Kortrijk, voor O. Mondjobe Mbuyi;
 - . Mr. D. Dejonghe, advocaat bij de balie te Kortrijk, voor M. Mahmood;
 - . Mr. H. De Ponthière, advocaat bij de balie te Ieper, voor A. Kluev;
 - . Mr. J. Goethals, advocaat bij de balie te Brugge, voor M. Ahmeti;
 - . Mr. J. Claessens *loco* Mr. N. Van Laer, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers E. De Groot en L. François verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- zijn de zaken in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van O. Mondjobe Mbuyi (zaak nr. 2130)

A.1.1. In een eerste onderdeel van haar memorie citeert O. Mondjobe Mbuyi integraal het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Kortrijk en analyseert zij andere rechtspraak waarin artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet grondwetsconform werd geïnterpreteerd en er werd geoordeeld « dat er O.C.M.W.-steun dient te zijn », op basis van de redenering dat, vermits er in het kader van de regularisatieprocedure geen maatregelen tot verwijdering van betrokkenen van het grondgebied van het Rijk worden genomen, de overheid zich niet langer kan beroepen op de doelstelling dat de betrokken illegalen van het grondgebied moeten worden verwijderd, met als gevolg dat het niet toekennen van maatschappelijke dienstverlening aan de betrokkenen disproportioneel is. O. Mondjobe Mbuyi beklemtoont daarbij dat het verzoek tot regularisatie een schorsend effect heeft op de tenuitvoerlegging van beslissingen, hetgeen vergelijkbaar is met een schorsingsarrest van de Raad van State.

A.1.2. In een tweede onderdeel van haar memorie stelt O. Mondjobe Mbuyi dat de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en baseert zich daartoe op het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Hof. Vermits het Hof daarin stelde dat het niet langer verlenen van O.C.M.W.-steun geen ongeoorloofde discriminatie uitmaakt indien het tot doel heeft diegenen die niet gerechtigd zijn op het grondgebied te verblijven, ertoe aan te zetten dit grondgebied te verlaten, is zij van oordeel dat, vermits artikel 14 van de regularisatiewet bepaalt dat niet kan worden overgegaan tot verwijdering van diegenen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend, de grondslag vervalst om hen van maatschappelijke dienstverlening uit te sluiten. Een uitsluiting van personen van het recht op een menswaardig bestaan om een andere reden dan die welke is aangegeven in het voormelde arrest van het Hof, vormt immers een discriminatie en is niet proportioneel met het doel de verwijdering van het grondgebied te bewerkstelligen. Volgens haar behandelt artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet zonder redelijke verantwoording op gelijke wijze personen die zich in fundamenteel verschillende situaties bevinden, hetgeen strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.

A.1.3. O. Mondjobe Mbuyi besluit dat zij zich in dezelfde positie bevindt als die waarin zij zich zou bevinden indien zij met succes een schorsingberoep had ingesteld bij de Raad van State, dat de doelstelling van de regularisatiewet niet bestaat in de verwijdering van illegalen van het grondgebied en dat, indien dat toch zo

zou zijn, het onthouden van financiële steun disproportioneel is met die doelstelling. Om die redenen is zij van oordeel dat de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

Standpunt van de Ministerraad

A.2.1. Als uitgangspunt beklemtoont de Ministerraad dat de wetgever duidelijk heeft gewild dat het indienen van een regularisatieaanvraag geen invloed heeft op de juridische toestand van de personen en dat de indiening van de aanvraag geen recht op maatschappelijke dienstverlening doet ontstaan. Dit impliceert niet dat geen van de personen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend recht heeft op maatschappelijke dienstverlening. Diegenen die vóór de aanvraag tot regularisatie een dergelijk recht hadden, behouden het ook tijdens die procedure. In dat opzicht bevinden niet alle aanvragers zich in dezelfde rechtssituatie.

A.2.2. De Ministerraad gaat vervolgens na of de prejudiciële vragen betrekking hebben op categorieën van personen die in het kader van de te toetsen regeling voldoende vergelijkbaar zijn.

Op grond van het criterium van de legaliteit van het verblijf blijkt allereerst dat de categorie van regularisatieaanvragers wier verblijf illegaal is niet vergelijkbaar is met Belgen en buitenlanders die legaal op het grondgebied verblijven. Hun situatie is evenmin vergelijkbaar met die van asielzoekers die op een beslissing wachten houdende erkenning van het statuut van vluchteling.

De situatie van asielzoekers is het gevolg van een schending van mensenrechten en de Belgische wetgeving is ingegeven door internationale verplichtingen. De regularisatieaanvragers daarentegen kunnen geen schending van mensenrechten aanvoeren en verkeren meestal in een situatie die te wijten is aan hun eigen toedoen. De procedure, die een uitzonderlijk karakter heeft, berust op een opportuniteitsoordeel van de Belgische overheid die tot die regularisatie geenszins is verplicht.

Ook wat het verloop van de procedure betreft en de aard van de criteria op grond waarvan de erkenning tot vluchteling of de regularisatie kunnen worden verkregen, zijn er geen vergelijkbare situaties. De Ministerraad besluit dat voor asielzoekers de aanvraag strekt tot een erkenning van rechten, terwijl voor regularisatieaanvragers het gaat om een toekenning van rechten.

A.2.3. De Ministerraad onderzoekt vervolgens of de gelijke behandeling op het vlak van de maatschappelijke dienstverlening van personen die het bevel hebben gekregen het land te verlaten, ongeacht het feit of zij een regularisatieaanvraag hebben ingediend of niet, een discriminatoir karakter zou hebben.

De Ministerraad meent dat de vraagstelling is ingegeven door het arrest nr. 80/99, waar het Hof heeft geoordeeld dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen personen die kunnen worden verwijderd van het grondgebied en diegenen die dat om medische redenen niet kunnen. De Ministerraad meent dat de situatie van de laatstgenoemden, die zich in een situatie van overmacht bevinden, niet vergelijkbaar is met die van de personen die hun aanvraag tot regularisatie gronden op de wet van 22 december 1999.

A.2.4. De Ministerraad besluit uit het bovenstaande dat geen van de situaties die in de verschillende prejudiciële vragen aan het Hof worden voorgelegd, voldoende vergelijkbaar zijn op het vlak van het toekennen van maatschappelijke dienstverlening.

A.2.5. In ondergeschikte orde oordeelt de Ministerraad dat de onderscheiden rechtssituaties die aan het Hof worden voorgelegd in overeenstemming zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De wetgever heeft in artikel 57 van de O.C.M.W.-wet maatregelen willen nemen met het oog op een beter beheer van de immigratie en de noodzakelijke coherentie tussen de wetgevingen inzake maatschappelijke dienstverlening en asielbeleid. Daarbij wordt het recht op maatschappelijke dienstverlening verbonden aan de legaliteit van het verblijf. De wettigheid van dergelijke doel werd door het Hof reeds aanvaard. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat ook begrotingsoverwegingen in aanmerking werden genomen.

Met de aanneming van de wet van 22 december 1999 heeft de wetgever een algehele oplossing voor de regularisatie van talrijke onregelmatig op het grondgebied verblijvende vreemdelingen willen vinden.

De Ministerraad herhaalt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verschillende categorieën van vreemdelingen die voor regularisatie in aanmerking komen. De in artikel 2, 1° tot 3°, bedoelde personen hebben of kunnen in geval van overmacht beroep doen op maatschappelijke dienstverlening.

De personen bedoeld in artikel 2, 4°, daarentegen vormen een bijzondere categorie, aangezien zij zelf verantwoordelijk zijn voor de onregelmatigheid van hun situatie, die blijft bestaan zolang er over hun regularisatieaanvraag geen uitspraak is en dus de gegrondheid van die aanvraag niet werd onderzocht.

Dat onderzoek gebeurt overigens aan de hand van subjectieve criteria, waarvan vooraf niet kan worden uitgemaakt of eraan is voldaan.

Het feit dat de wetgever erin heeft voorzien dat de bedoelde personen gedurende de procedure niet feitelijk zullen worden verwijderd, verandert niets aan hun onwettige verblijfsstatus. Het recht op maatschappelijke dienstverlening is in principe vreemd aan de regularisatieprocedure. Door het ene en het andere te koppelen, loopt men het risico dat illegale vreemdelingen een regularisatieaanvraag indienen, louter om maatschappelijke dienstverlening te genieten.

De bedoelde personen zijn ook niet verplicht om gedurende de regularisatieprocedure in België te blijven. De verwante regularisatieprocedure bedoeld in artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980, doet overigens evenmin een recht op maatschappelijke dienstverlening ontstaan.

Ten slotte verwijst de Ministerraad ook naar het feit dat de betrokkenen op grond van de omzendbrief van 6 april 2000 een voorlopige arbeidsvergunning kunnen verkrijgen, zodat zij de kans krijgen om in hun levensonderhoud te voorzien, en dat eenieder recht heeft op dringende medische hulp. Uit al die elementen blijkt dat de aan het Hof voorgelegde verschillen in behandeling niet onevenredig zijn met het door de wetgever nagestreefde doel.

Standpunt van M. Mahmood (zaak nr. 2140)

A.3. M. Mahmood stelt dat het Hof in zijn rechtspraak het in de betwiste bepaling gemaakte onderscheid tussen vreemdelingen die zich in de asielpprocedure bevinden en uitgeprocedeerde asielzoekers niet discriminatoir heeft bevonden omdat het wordt gerechtvaardigd door het doel dat de wetgever nastreefde, namelijk vreemdelingen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ontvangen, aansporen het Rijk te verlaten. Die rechtvaardigingsgrond is volgens hem manifest niet aanwezig ten aanzien van vreemdelingen die een regularisatieaanvraag hebben gedaan, vermits het juist de bedoeling is van de regularisatiewet die personen niet uit te wijzen maar hun verblijf te regulariseren.

M. Mahmood meent zich op artikel 14 van de regularisatiewet te kunnen beroepen en is van oordeel dat hij zich, gelet op het feit dat zijn regularisatieaanvraag nog niet is beslecht, in eenzelfde situatie bevindt als vreemdelingen die gevraagd hebben als vluchteling te worden erkend, wier verzoek is verworpen en die een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten en wier beroepen voor de Raad van State tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft genomen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet zijn beslecht. Hij acht het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Hof bijgevolg op hem van toepassing. Ook het arrest nr. 80/99 van 30 juni 1999 is volgens hem op hem toepasbaar vermits hij zich ook in een situatie bevindt waarbij hij op grond van artikel 14 van de regularisatiewet niet van het grondgebied zal worden verwijderd. Het arrest nr. 17/2001 van 14 februari 2001 is daarentegen niet toepasbaar op zijn situatie vermits het risico van de aanwending van de procedure voor andere doeleinden dan diegene waartoe ze bestemd is, niet voor hem bestaat, aangezien artikel 14 van de regularisatiewet uitdrukkelijk in de onmogelijkheid voorziet om tot verwijdering van de regularisatieaanvrager over te gaan tussen de dag van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen.

Ten slotte citeert hij het advies van de Raad van State bij de regularisatiewet en de motivering van het arrest van het Arbeidshof te Luik van 22 maart 2000. Hij besluit dat de in het geding zijnde interpretatie een discriminatie doet ontstaan, ten eerste tussen Belgen en vreemdelingen die legaal in het Rijk verblijven, enerzijds, en vreemdelingen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 en op basis van die wet niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd, anderzijds, en ten tweede tussen de laatstvermelde categorie van vreemdelingen, enerzijds, en de vreemdelingen die gevraagd

hebben als vluchteling te worden erkend, wier verzoek is verworpen en die een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten en wier beroepen voor de Raad van State tegen de beslissing die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft genomen of tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet zijn beslecht, anderzijds.

Standpunt van A. Kluev (zaak nr. 2163)

A.4. A. Kluev deelt het Hof mee dat hij op 9 juli 2001 een brief heeft ontvangen van de secretaris-generaal van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin wordt gesteld dat de Minister een positieve beslissing heeft genomen ten aanzien van zijn aanvraag tot regularisatie.

Hij is van mening dat hij recht heeft op een equivalent bestaansminimum vermits hij om regularisatie van zijn verblijf in België heeft verzocht op basis van de regularisatiewet en vermits hij als staatloze in de absolute onmogelijkheid verkeerde gevolg te geven aan het bevel het grondgebied te verlaten, nu de Russische Federatie weigerde mee te werken aan het uitreiken van een paspoort of een reisdocument en hij, op basis van de regularisatiewet zelf, het recht heeft gekregen in België te verblijven zodat hij ook het recht moet hebben een menswaardig bestaan te leven. Hij is van mening dat de artikelen 10 en 11 van de regularisatiewet hem verplichten in België verblijf te houden zodat de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, vermits het personen die door de wil van de wetgever zelf niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd, op gelijke wijze behandelt als diegenen die wel van het grondgebied kunnen worden verwijderd.

Standpunt van M. Ahmeti (zaak nr. 2173)

A.5. M. Ahmeti verwijst allereerst naar de arresten nrs. 33/98 van 1 april 1998 en 80/98 van 7 juli 1998 van het Hof, waarin het Hof twee categorieën van illegalen heeft onttrokken aan de uitzondering van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet en onder het algemene principe van artikel 57, § 1, van die wet heeft gebracht. Volgens hem zijn de personen die een regularisatieaanvraag hebben ingediend op grond van de regularisatiewet evenmin vergelijkbaar met illegalen die een uitzettingsbevel hebben gekregen en die verwijderbaar zijn, zodat zij eveneens zouden moeten worden onttrokken aan de toepassing van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet. De wetgever had als rechtssubject van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet de illegale vreemdeling voor ogen die een bevel om het grondgebied te verlaten ontving en die verwijderbaar was. De regularisatiewet creëert evenwel een bijzondere categorie van vreemdelingen die weliswaar illegaal zijn en die een bevel het grondgebied te verlaten hebben gekregen maar voor wie de wet zelf bepaalt dat zij niet zullen worden verwijderd. Aldus is er sprake van objectief onderscheiden categorieën, zodat de in het geding zijnde bepaling het gelijkheidsbeginsel schendt door die twee categorieën van vreemdelingen gelijk te behandelen.

Hij is van oordeel dat die gelijke behandeling niet kan worden verantwoord door het doel van de in het geding zijnde bepaling, zijnde een aanzet tot vrijwillige repatriëring, vermits artikel 14 van de regularisatiewet bepaalt dat regularisatieaanvragers gedurende de procedure niet zullen worden uitgezet. Evenmin is, naar zijn mening, enig redelijk verband van evenredigheid tussen de aangewende middelen en het doel voorhanden, vermits een onevenredige beperking wordt gesteld aan de uitoefening van het recht op maatschappelijke dienstverlening.

Hij besluit dat de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

- B -

De in het geding zijnde bepaling

B.1.1. Volgens artikel 57, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna : de O.C.M.W.-wet) heeft het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn tot taak aan personen en gezinnen de dienstverlening te verzekeren waartoe de gemeenschap gehouden is. De dienstverlening is niet noodzakelijk geldelijk, doch kan van materiële, sociale, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard zijn.

B.1.2. Artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet, vervangen bij artikel 65 van de wet van 15 juli 1996 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn », en gedeeltelijk vernietigd door het Hof in het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998, bepaalt :

« § 2. In afwijking van de andere bepalingen van deze wet, is de taak van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn beperkt tot het verlenen van dringende medische hulp, wanneer het gaat om een vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft.

De Koning kan bepalen wat onder dringende medische hulp begrepen moet worden.

Een vreemdeling die zich vluchteling heeft verklaard en heeft gevraagd om als dusdanig te worden erkend, verblijft illegaal in het Rijk wanneer de asielaanvraag is geweigerd en aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten is betekend.

De maatschappelijke dienstverlening aan een vreemdeling die werkelijk steuntrekkende was op het ogenblik dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, wordt, met uitzondering van de dringende medische hulpverlening, stopgezet de dag dat de vreemdeling daadwerkelijk het grondgebied verlaat, en ten laatste de dag van het verstrijken van de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Van het bepaalde in het voorgaande lid wordt afgeweken gedurende de termijn die strikt noodzakelijk is om de vreemdeling in staat te stellen het grondgebied te verlaten, voor zover hij een verklaring heeft ondertekend die zijn uitdrukkelijke intentie het grondgebied zo snel mogelijk te willen verlaten, weergeeft; deze termijn mag in geen geval een maand overschrijden.

De hierboven vermelde intentieverklaring kan slechts eenmaal worden ondertekend. Het centrum verwittigt zonder verwijl de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals de betrokken gemeente, van de ondertekening van de intentieverklaring. »

B.1.3. De prejudiciële vragen hebben alle betrekking op de bestaanbaarheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet van de in het geding zijnde bepaling geïnterpreteerd als zijnde van toepassing op personen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend op grond van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

B.1.4. Artikel 2 van die wet bepaalt :

« Onverminderd de toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is deze wet van toepassing op de aanvragen tot regularisatie van verblijf die ingediend worden door vreemdelingen die reeds daadwerkelijk in België verbleven op 1 oktober 1999 en die op het ogenblik van de aanvraag :

1° hetzij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd zonder een uitvoerbare beslissing te hebben ontvangen binnen een termijn van vier jaar; deze termijn wordt teruggebracht tot drie jaar voor de gezinnen met minderjarige kinderen die in België verbleven op 1 oktober 1999 en die de leeftijd hebben om naar school te gaan;

2° hetzij om redenen onafhankelijk van hun wil niet kunnen terugkeren naar het land of de landen waar ze vóór hun aankomst in België gewoonlijk verbleven hebben, noch naar hun land van herkomst, noch naar het land waarvan ze de nationaliteit hebben;

3° hetzij ernstig ziek zijn;

4° hetzij humanitaire redenen kunnen laten gelden en duurzame sociale bindingen in het land hebben ontwikkeld. »

B.1.5. Artikel 14 van de wet van 22 december 1999 luidt :

« Behalve voor maatregelen tot verwijdering die gemotiveerd zijn door de openbare orde of de nationale veiligheid, of tenzij de aanvraag kennelijk niet beantwoordt aan de voorwaarden bepaald in artikel 9, zal er niet feitelijk worden overgegaan tot verwijdering tussen de indiening van de aanvraag en de dag waarop een negatieve beslissing wordt genomen met toepassing van artikel 12. »

Ten gronde

B.2.1. Artikel 57 van de O.C.M.W.-wet maakt inzake maatschappelijke dienstverlening een onderscheid tussen vreemdelingen naargelang zij al dan niet legaal op het grondgebied verblijven. Sinds de wet van 30 december 1992 verduidelijkt artikel 57, § 2, dat de maatschappelijke dienstverlening aan illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdelingen wordt beperkt tot dringende medische hulp. Die maatregel strekt ertoe de wetgeving betreffende het verblijfsstatuut van de vreemdelingen en diegene betreffende de maatschappelijke dienstverlening beter op elkaar af te stemmen.

B.2.2. Het komt de wetgever toe een beleid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te voeren en daaromtrent, met inachtneming van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, in de nodige maatregelen te voorzien die betrekking kunnen hebben op onder meer het vaststellen van de voorwaarden volgens welke het verblijf van een vreemdeling in België al dan niet wettig is. Dat daaruit een verschil in behandeling voortvloeit tussen vreemdelingen is het logische gevolg van de inwerkingstelling van voormeld beleid.

B.2.3. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de bijzondere situatie van aanvragers tot regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999.

Bij de totstandkoming van die wet werd in de parlementaire voorbereiding meermaals beklemtoond dat een aanvraag tot regularisatie niet de juridische verblijfsstatus van de betrokkenen wijzigt en als dusdanig geen recht op maatschappelijke dienstverlening doet ontstaan. Artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet werd daarom ongewijzigd behouden (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, Doc. 50 0234/001, p. 5, en 0234/005, p. 60; *Hand.*, Kamer, 1999-2000, 24 november 1999, HA 50 plen. 017, pp. 7, 8, 18, 31 en 32, *Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, p. 23).

Uit het bovenstaande volgt niet dat het recht op maatschappelijke dienstverlening van alle personen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend tijdens het onderzoek van hun aanvraag beperkt is tot dringende medische hulp. Wie op andere juridische gronden maatschappelijke dienstverlening geniet overeenkomstig artikel 57, § 1, van de O.C.M.W.-wet, behoudt dat recht tijdens de regularisatieprocedure.

B.2.4. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de aanvragers tot regularisatie die volgens de verwijzende rechters onder de toepassing vallen van artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet: zij steunen op de interpretatie dat de verblijfsstatus van de betrokken vreemdelingen illegaal is in de zin van die bepaling.

B.3.1. Uit de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het stellen van de prejudiciële vragen en de motivering daarvan in de zaken nrs. 2130, 2140 en 2163, blijkt dat aan het Hof wordt gevraagd of artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat die bepaling ook van toepassing is op de categorie van aanvragers tot regularisatie overeenkomstig de wet van 22 december 1999 die illegaal op het grondgebied verblijven, maar die op grond van artikel 14 van die wet feitelijk niet worden verwijderd zolang hun aanvraag wordt onderzocht, terwijl aan vreemdelingen die legaal in het Rijk verblijven en aan vreemdelingen wier asielaanvraag werd verworpen en die tegen de bevestigende weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of tegen de weigeringsbeslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen beroep hebben ingesteld bij de Raad van State, wel maatschappelijke dienstverlening kan worden verstrekt.

B.3.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 22 december 1999 blijkt dat gestreefd werd naar een evenwicht tussen, enerzijds, de bekommernis om een humane en definitieve oplossing te vinden voor een grote groep vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verbleven en, anderzijds, de bekommernis te waken over de beheersbaarheid van de aanvragen met het oog op het welslagen van die grootschalige operatie (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, Doc. 50 0234/001, pp. 3-10, en 0234/005, pp. 5-16).

B.3.3. De wetgever heeft niet gekozen voor een automatische regularisatie, doch wel voor een procedure waarbij van geval tot geval wordt onderzocht of aan de door de wet gestelde vereisten is voldaan. Door er niet in te voorzien dat het indienen van een regularisatieaanvraag een recht op maatschappelijke dienstverlening zou doen ontstaan, heeft hij de financiële aantrekkingskracht van de regularisatieaanvraag willen voorkomen om onterechte aanvragen, ingediend met de enkele bedoeling maatschappelijke dienstverlening te verkrijgen, te weren en om bijkomende illegale immigratie tegen te gaan (*Parl. St.*, Kamer,

1999-2000, Doc. 50 0234/001, p. 10, en 0234/005, p. 13, p. 60 en p. 65; *Hand.*, Kamer, 1999-2000, 24 november 1999, HA 50 plen. 017, pp. 31 en 32; *Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, pp. 4 en 6).

B.3.4. De wetgever vermag maatregelen te nemen om misbruik van procedure tegen te gaan en kan ook om budgettaire redenen tot bepaalde beleidskeuzes worden verplicht. Het Hof dient evenwel na te gaan of uit de keuzes die hij te dien einde maakt, geen discriminatie voortspuit.

B.3.5. Enkel voor degenen die zich bij de totstandkoming van de wet van 22 december 1999 op illegale wijze op het grondgebied bevonden, hetzij doordat zij zich zonder toestemming toegang tot het grondgebied hadden verschaft en in de clandestiniteit waren gebleven, hetzij doordat zij op het grondgebied verblijven na het verstrijken van de periode waarvoor zij de vereiste toestemming hadden verkregen, hetzij doordat zij, na een asielaanvraag te hebben ingediend, uitgeprocedeerd waren en geen gevolg hebben gegeven aan een bevel het grondgebied te verlaten, is het recht op maatschappelijke dienstverlening van de regularisatieaanvragers beperkt tot dringende medische hulp.

In de parlementaire voorbereiding werd meermaals aangegeven dat de aanvraag tot regularisatie niet de juridische verblijfsstatus van de betrokkenen wijzigt (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, Doc. 50 0234/005, p. 60, en *Parl. St.*, Senaat, 1999-2000, nr. 2-202/3, pp. 36 en 58). Dat niet « feitelijk » zal worden overgegaan tot hun verwijdering van het grondgebied tijdens het onderzoek van hun aanvraag tot regularisatie, houdt enkel in dat ze, in afwachting van een beslissing, op het grondgebied worden gedoogd en neemt niet weg dat ze zich door hun eigen toedoen in een onwettige verblijfssituatie bevinden.

Hun situatie is objectief verschillend van de situatie van degenen die, vóór de totstandkoming van de wet van 22 december 1999, op grond van de daartoe geëigende procedures, een wettige verblijfsstatus hadden verkregen of voor de bevoegde instanties nog een asielaanvraag hangende hadden.

B.3.6. Wanneer de wetgever een vreemdelingenbeleid wil voeren en met het oog daarop regels oplegt waaraan moet worden voldaan om wettig op het grondgebied te verblijven, hanteert hij een objectief en pertinent criterium van onderscheid indien hij aan het al dan niet naleven daarvan gevolgen verbindt bij het toekennen van maatschappelijke dienstverlening.

Het beleid inzake toegang tot het grondgebied en verblijf van vreemdelingen zou immers worden doorkruist wanneer zou worden aangenomen dat voor vreemdelingen die onwettig in België verblijven, ter zake dezelfde voorwaarden zouden moeten gelden als voor degenen die wettig in België verblijven.

B.3.7. De in de prejudiciële vragen in de zaken nrs. 2130, 2140 en 2163 vermelde categorieën van personen onderscheiden zich ook van elkaar vanuit het oogpunt van de verplichtingen die op de overheid ten hunnen opzichte rusten.

De procedure tot erkenning van de status van vluchteling past in het kader van internationale verplichtingen die de Staat op zich heeft genomen. De regularisatieprocedure daarentegen is een maatregel die tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Belgische overheid behoort. Ook dat verschil verantwoordt dat op de Staat ten aanzien van beide categorieën van vreemdelingen niet dezelfde verplichtingen rusten.

B.3.8. De regularisatie biedt de betrokken vreemdelingen een kans om, ondanks hun clandestien verblijf of de uitputting van de voorheen bestaande procedures, alsnog een legaal verblijfsstatuut te verkrijgen, en aldus ook recht op maatschappelijke dienstverlening overeenkomstig artikel 57, § 1, van de O.C.M.W.-wet te verwerven. Ondertussen is hen dringende medische hulp gewaarborgd. Zij kunnen bovendien, op grond van de omzendbrief van 6 april 2000 betreffende de voorlopige arbeidsvergunningen voor de buitenlandse onderdanen die een aanvraag tot regularisatie van het verblijf hebben ingediend, zoals gewijzigd bij omzendbrief van 6 februari 2001, een tijdelijke arbeidsvergunning verkrijgen en aldus in hun onderhoud voorzien.

B.4.1. Rekening houdend met het bovenstaande, is het niet kennelijk onredelijk dat, in afwachting van de afronding van de regularisatieprocedure, en zolang derhalve niet vaststaat dat aan de voorwaarden voor regularisatie is voldaan, de aan de aanvragers gewaarborgde maatschappelijke dienstverlening aldus beperkt blijft.

B.4.2. De prejudiciële vragen in de zaken nrs. 2130, 2149 en 2163 dienen ontkennend te worden beantwoord.

B.5.1. In de prejudiciële vragen in de zaken nrs. 2170 en 2245 wordt het Hof gevraagd of artikel 57, § 2, van de O.C.M.W.-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat die bepaling van toepassing is zowel op de vreemdelingen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend overeenkomstig de wet van 22 december 1999 en bij wie niet feitelijk wordt overgegaan tot verwijdering van het grondgebied van het Rijk, ingevolge artikel 14 van die wet, als op de andere vreemdelingen op wie het eerste lid van artikel 57, § 2 wordt toegepast.

De omstandigheid dat de vreemdelingen vermeld in de zaak nr. 2245 met de vereiste toestemming het Rijk waren binnengekomen, is niet pertinent vermits ze geen verlenging van hun verblijfsvergunning (aankomstverklaring overeenkomstig bijlage 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) hebben verkregen.

B.5.2. Artikel 14 van de wet van 22 december 1999 heeft tot gevolg dat de vreemdelingen die een aanvraag tot regularisatie hebben ingediend, gedurende die procedure op het grondgebied worden gedoogd, zonder aan diegenen onder hen die illegaal op het grondgebied verblijven een verblijfsvergunning te verlenen. Indien voorheen aan de betrokkenen het bevel was gegeven het grondgebied te verlaten, blijft dat bevel gelden, ook al wordt niet effectief tot gedwongen uitvoering overgegaan (*Parl. St.*, Kamer, 1999-2000, Doc. 50 0234/001, p. 18).

B.5.3. Het ware niet redelijk geweest illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdelingen, die vaak clandestien op het grondgebied verblijven, uit te nodigen om zich bekend te maken door een regularisatieaanvraag in te dienen, zonder hen de waarborg te geven dat zij « feitelijk » niet zouden worden verwijderd. Het is echter al evenmin redelijk te stellen dat het verlenen van die waarborg grondwettelijk slechts mogelijk zou zijn, indien het gepaard zou gaan met het verlenen van een recht op maatschappelijke dienstverlening, ook al is niet uitgemaakt dat zij aan de voorwaarden voor regularisatie voldoen. De regularisatieaanvragers wier dienstverlening beperkt is tot dringende medische hulp, zijn vreemdelingen die zich niet hebben gedragen overeenkomstig de bestaande

verblijfsreglementering, doordat ze geen gevolg hebben gegeven aan een bevel het grondgebied te verlaten of de vereiste toelating tot verblijf op het grondgebied niet hebben verkregen of niet hadden gevraagd.

In afwachting van de afronding van de regularisatieprocedure, verschilt hun verblijfssituatie juridisch niet van die van de andere vreemdelingen die illegaal op het grondgebied verblijven, zodat het niet onredelijk is dat zij inzake maatschappelijke dienstverlening gelijk worden behandeld. De wet van 22 december 1999 biedt de betrokkenen een kans om de vereiste verblijfsvergunning te verkrijgen, ook al hebben ze mogelijkerwijs de voorheen bestaande procedures zonder resultaat uitgeput.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het niet kennelijk onredelijk is dat, in afwachting van de afronding van de regularisatieprocedure, en zolang derhalve niet vaststaat dat aan de voorwaarden voor regularisatie is voldaan, de aan de aanvragers gewaarborgde maatschappelijke dienstverlening aldus beperkt blijft.

B.6. De prejudiciële vragen in de zaken nrs. 2170 en 2245 dienen ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 57, § 2, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wetten van 30 december 1992 en 15 juli 1996, schendt niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de interpretatie dat het recht op maatschappelijke dienstverlening beperkt wordt tot dringende medische hulp voor de illegaal op het grondgebied verblijvende vreemdeling die een aanvraag tot regularisatie heeft ingediend op grond van de wet van 22 december 1999, zolang zijn verblijf niet is geregulariseerd.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 januari 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts